

Räenäitamise läbbi oma tahtnisi ilmutada. Wanemade kurbtus olli ütlemata suur. Siin laikas nüüd nende kallis laps, mõne päwa eest otsogo kena ingli kujje, nüüd kolleda näoga, paisetanud pä kõrwiisa sarnane. Silmad ollid mitto päwa jubba kinni. — Seal jäi ühel päwal noorem tüttar Saara nisañoti aigeks ja langes rõugede kätte. Nüüd istus herra ühe, praua teise lapse sängi ees. „Ma annaksin teile oma poole waranduse“ ütles herra tohtreile: „kui teie mino lapsed surmast peastate.“ Tohter kostis: Mis minno wäes on, sedda teen ma teile tõutamata, agga ehk tõutaksite teie mulle terve kuningriigi, ei süski wõi minä teile tõeste lubbada, et teie lapsed elusse jäwad. — Herra nõudis, kas Kytetis mingi nisuggust rohtu ei olle leida, mis nende poega tõbbe eest warjaks. Tohter kostis; säherdust rohtu ei olle maa-ilmäs weel leitud, ja kõneles pikemalt, et mõnes kohas katseks lastele rõugeid tõbbiste küllest olli pandud, mis läbbi rõuged mõnikord ka ölp-samad olnud, agga mitto surri ka pandud rõugede kätte. „Jumal öidko!“ ütles herra, „et ma isse oma lapsele mõrtsukaks saan; jägo enemine luggu Jumala tahtmise alla, tehtö Temma isse kudda ta arwab! Agga se on wägga armus mõitelda, et ni mitto miljoni ilmafüüta lapsed, noored ja wanad inimesed rõugekatko läbbi äraarwitakse ja meie oma lapsi mingi kombel tõbbe eest ei jõua kaitseada. Tõeste, kes sele kurja tõbbe wasto warjo-rohtu õpetaks tundma, se olleks kõigesuurem inimese suggu hä-teggija, suurem kui ükski kuningas!

ja agga jõuaks kuningriigid sedda õnnistust teñale kätte tassuda! Tõssi kül, kostis tohter: agga kust nisuggust warjo-rohtu leida? kui üksford foggemata juhtumine siin tee-näitajaks ei saa. „Üllege enemine,“ kõneles herra, „kui elde Jumal sedda armo ei lasse leida! sest ilma teña tahtmata ei sünni middagi ja on kõit inimeste töö ning teggo asjata.“

Teisel õsel ei suudanud herra enäam walwada; teña eitis wäffimuse pärast maggama ja pallus fool-meistri lapse jures walwama. Agga ei emä-armastus tunne tüddi agga wäffimust, wad on tuggewam kui mehe rañnu; sepärrast ei tulnud praua silma und. Herra maggamine olli rahuta, rasked unenäund piinasid tedda: Matilde seisis aua äärel, surm teña kannul. Wärisedes ärkas herra unest, ja waata, teña woodi ees seisis, kahwatanud näoga otsogo walmis surma-kujjo, teña abbikaasa ja ütles nutliko eälega: Tõuse ülles! meie Matilde on inge-waakumas! — Herra wanfus aige lapse jure; Matilde laikas waiksel sängis maas, sest teña — olli jubba surnud. Rõuged ollid keha peal mustaks läinud, sau seisis alles laiade, otsogo olleks tahtnud laps weel ingada. Kui praua näggi et laps tõeste surnud olli, siis löpes ta jõud korraga otsa; teña minestas lapse sängi kõrwa ära; tedda kañti teisi kambriisse, kus teña otsogo surnud sängi langes. (Wõra leht ümber seal näed sa nende pilti.) Herra tuli taggasi ja nuttis ärdaste: „Siia olled kõigest ajalikust waewast peastetud; rahu olgo süuga!“